

HỒI 79

THƯỢNG QUAN KỶ ĐẠI CHIẾN CÔN LONG VƯƠNG

Đường Toàn lượm ba cành khô cắm xuống đất rồi quỳ hai chân. Thượng Quan Kỳ cũng vội buông kiếm, lạy phục xuống đất.

Hai người cùng bái niên canh xong đồng thời lạy xuống xin trời chứng minh.

Đường Toàn lớn hơn Thượng Quan Kỳ mười chín tuổi làm anh.

Đỗ Thiên Ngạc thấy hai người kết nghĩa anh em, trong lòng rất bội phục Đường Toàn dụng tâm lòng một cách rất chu đáo.

Nên biết rằng Thượng Quan Kỳ rất kính phục Đường Toàn song chỉ là kính phục về tài hoa. Đường Toàn nói gì tuy Thượng Quan Kỳ cũng chịu nghe, nhưng cái nghe đó không chắc có được suốt đời và hành động chưa chắc gì gắng sức. Bây giờ thì hai người nên nghĩa kim lang, Đường Toàn sai bảo không cần e dè gì nữa, Thượng Quan Kỳ phải nhất nhất hết lòng tuân lệnh mà làm.

Bỗng thấy Đường Toàn cười sung sướng nói:

– Bây giờ ta làm huynh trưởng, chưa có vật gì để tặng hiền đệ. Nếu đêm nay chúng ta thoát khỏi nạn này, sư huynh sẽ dành phần lớn thì giờ để truyền thụ những điều sở học cho hiền đệ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chỉ sợ tài năng kém cỏi làm phụ nhã ý của đại ca.

Đường Toàn cười nói:

– Hiền đệ thông minh chẳng kém gì Côn Long Vương, có điều không thâm hiểm độc địa bằng y, vì thời gian không được bao lâu e rằng sư huynh không truyền thụ được đến nơi đến chốn. Nhưng chỉ cần hiền đệ nhớ lấy những yếu quyết rồi ngày sau tự mình nghiên cứu rèn luyện lấy, tất có một ngày kia hơn được Côn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca quá yêu tiểu đệ cảm kích vô cùng!

Đường Toàn nói:

– Đã là nghĩa hai anh em thì từ bây giờ trở đi bất tất phải khách khí.

Hai người đang truyện trò, thì đột nhiên ngoài thạch trận có tiếng Côn Long Vương nói vọng vào:

– Trong cánh đồng hoang mười dặm, sư đệ đã phóng hỏa để phá hoại công cuộc của ta sắp đến lúc thành tựu. Bữa nay ta cũng lấy mớ lửa để hạ lại ngươi.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn ra, thấy bóng người thấp thoáng. Bên ngoài thạch trận nhiều đồng cỏ khô cằn nỏ đã chắt đầy xung quanh, chàng không khỏi kinh hãi, vội chụp lấy thanh trường kiếm nói:

– Cỗ Long Vương tâm địa tàn ác, toan thiêu sống chúng ta ở đây, để tiểu đệ ra ngoài thạch trận, cùng y quyết một trận tử chiến.

Đường Toàn nói:

– Hiện giờ hiền đệ chưa địch lại y, không nên dung sức mạnh chiến đấu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lúc lửa cháy bùng lên chúng ta sẽ chết hết thì sao? Nếu ngồi mà đợi chết thì thà rằng ta kịch chiến với y chết cũng còn hơn ngồi đây.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Hiền đệ muốn ra chiến đấu với y, không phải là không được. Nhưng khi nghe tiếng sư huynh gọi phải về ngay trong trận lập tức.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ xin tuân mệnh.

Đoạn chống trường kiếm nhảy ra ngoài thạch trận, chàng cầm ngang thanh kiếm lên tiếng gọi to:

– Cỗ Long Vương!

Kiểu cầm ngang ngọn kiếm rất oai vệ lại dám gọi Cỗ Long Vương ra khiêu chiến, mấy chục năm nay Thượng Quan Kỳ mới là người thứ nhất.

Bỗng một gã tùy tùng của Cỗ Long Vương nghe thấy không khỏi thộn mặt ra.

Hồi lâu mới cỗ người lớn tiếng quát mắng:

– Thằng lỏi kia! Mi làm chi vậy?

Thượng Quan Kỳ vung kiếm lên như một đóa hoa đáp:

– Ta muốn cùng ngươi đại chiến ba trăm hiệp.

Cỗ Long Vương cười nhạt nói:

– Nếu mi chỉ đỡ được năm chục chiêu của lão phu, lão phu tha cho mi khỏi chết.

Thượng Quan Kỳ biết võ công của Cỗ Long Vương cao hơn mình nhiều, chiến đấu với hạng cao thủ tuyệt đỉnh này, không những phải cẩn thận lắm mà còn phải cự địch, không thể sơ tâm.

Chàng phóng kiếm ra chiêu Hoài Trung Bão Nguyệt, hai mắt chú ý nhìn vào mũi kiếm.

Cỗ Long Vương vừa nhìn thấy đã hơi run ngẫm thầm:

“Đây là một chiêu thức lúc mới ra tay trong kiếm thuật thượng thừa của phái Võ Đương. Sao thằng lỏi này lại biết?”

Y vừa nghĩ vừa tiến gần lại phóng chưởng đánh ra.

Thượng Quan Kỳ vung thanh trường kiếm chênh chếch đi, ra chiêu Thiên Hà Thùy Điều nhắm đánh vào vai bên tả phía trước ngực Côn Long Vương. Người chàng cũng chuyển theo thế kiếm để đồng thời tránh chưởng của đối phương. Thế kiếm này của chàng đã biến hóa không phải là chiêu thức của phái Võ Đương nữa.

Thế kiếm biến hóa ra ngoài sự tiên liệu của Côn Long Vương, nên suýt nữa y bị thương ở vai trái. Côn Long Vương đằng hắng một tiếng lùi lại một chút, nhưng lại tiến lên ngay, vung cả hai chưởng ra đánh. Tiềm lực ở tay trái phóng ra chặn đứng thế kiếm của Thượng Quan Kỳ. Tay phải y vừa đánh điểm vào trước ngực, bụng dưới, cánh tay trái, cổ tay Thượng Quan Kỳ. Ánh chưởng là luồng chỉ phong biến ảo lợi hại vô cùng.

Thượng Quan Kỳ thấy thanh trường kiếm bên tay phải bị một luồng cường lực ngăn chặn, khiến chàng vận dụng không được linh hoạt. Chàng không biết vận kiếm cách nào để chống lại thế công mãnh liệt của đối phương, trong lòng cả sợ lùi lại mấy bước. Chàng lại đem toàn lực phản kích lại hai chiêu.

Hai chiêu này vừa chặn đứng thế công của Côn Long Vương vừa bắt buộc y phải lùi lại hai bước.

Đỗ Thiên Ngạc cũng đã xông ra vành ngoài thạch trận để tiện cứu ứng kịp thời. Ông chuẩn bị sẵn sàng hễ Thượng Quan Kỳ thất thủ là lập tức ra tay, rồi ông thấy Thượng Quan Kỳ phản kích hai chiêu không khỏi buột miệng khen thầm:

– Kiếm pháp tuyệt diệu!

Côn Long Vương dường như phát giác ra kiếm pháp của Thượng Quan Kỳ rất lạ, có ẩn giấu bên trong những chiêu thức của một môn phái lớn, đường kiếm của chàng xung khắc với võ công của y nên y ngắm ngầm kinh hãi.

Con người thâm trầm sau khi phát giác ra đường kiếm quái dị của Thượng Quan Kỳ, liền không đánh mạnh nữa. Chưởng pháp của y phóng ra thông thả, như cho Thượng Quan Kỳ phát chiêu chống đỡ để y tiện bề quan sát.

Hai bên đánh nhau chừng hơn mười hiệp, Côn Long Vương coi đã hiểu rõ.

Quả nhiên đường kiếm của Thượng Quan Kỳ xung khắc với những thế võ mà trước nay y vẫn rất đặc ý.

Nguyên Côn Long Vương biết rất nhiều thế võ. Y đem những môn võ sở trường của các môn phái tập hợp lại rồi thiết lập ra Thiên Gia Quyền Pháp và Thiên Gia Kiếm Pháp. Quyền pháp và kiếm pháp của y có thể công ngay ở chỗ thế thủ biến ảo khôn lường, chẳng thế y vẫn tự hào sở học của y thiên hạ vô địch.

Ngò đầu đường kiếm của Thượng Quan Kỳ có những phương thức biến hóa xung khắc với Thiên Gia Kiếm Pháp và Thiên Gia Quyền Pháp của mình thì trách nào y chẳng kinh hãi.

Thượng Quan Kỳ ngăn trở được thế công của Cỗ Long Vương rồi, tinh thần phấn khởi lên nhiều. Thanh trường kiếm của chàng thốt nhiên ra những chiêu kỳ lạ như thế bắt buộc Cỗ Long Vương phải lùi lại hai bước.

Cỗ Long Vương nghĩ thầm:

“Đường kiếm của gã này sao quái dị đến thế, dường như có người sáng lập ra hoàn toàn với mục đích chống lại ta. Nếu hôm nay ta không trừ được gã thì thật là một mối lo rất lớn về sau?”.

Nghĩ vậy Cỗ Long Vương quyết chí đánh chết Thượng Quan Kỳ. Thốt nhiên y liền thế đánh cả quyền lẫn chưởng, tấn công cực kỳ mãnh liệt.

Và quyền pháp y dùng Kim Cương Quyền của phái Thiếu Lâm. Về chưởng lại theo chưởng pháp của phái Võ Đang.

Thượng Quan Kỳ thấy hai tay Cỗ Long Vương dung hai môn võ công khác hẳn nhau lại đủ cả cương, nhu nhưng đường lối khác nhau đặc biệt thì chàng không khỏi bội phục. Chàng bèn biến đổi thế kiếm thi triển môn Thái Cực Tuệ Kiếm.

Kiểm pháp tinh kỳ này bên trong chứa đựng những điều kỳ ảo vô cùng khiến bên địch khó lòng phòng bị được.

Nhưng Thượng Quan Kỳ mới sử dụng Thái Cực Tuệ Kiếm lần đầu để đối địch, nên phép biến hóa chưa được thuần thục chưa đi được đến chỗ xuất thần nhập hóa.

Mới trong chớp mắt, hai bên đã đấu đến ba, bốn mươi hiệp.

Cỗ Long Vương trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

– Bữa nay mà mình không thắng được thằng lỏi này thì thanh danh một đời bị buông theo dòng nước...

Cỗ Long Vương vừa ngẫm nghĩ vừa biến đổi quyền chưởng luôn luôn.

Loáng một cái y đã đổi đến mười hai loại chưởng thế khác nhau.

Thượng Quan Kỳ thủy chung vẫn thi triển kiếm thuật, bất luận quyền chưởng của Cỗ Long Vương biến hóa thế nào, cũng không phá nổi thế kiếm cực kỳ kín đáo của chàng. Hai người lại đấu thêm mười đến mười lăm chiêu nữa. Cỗ Long Vương lửa giận bốc lên ngàn ngọn, đột nhiên lùi lại ba bước, phóng ra hai luồng chưởng phong cực kỳ mãnh liệt.

Thượng Quan Kỳ biết chưởng lực của đối phương hùng hậu vô cùng chắc rằng mình không thể chống nổi.

Chàng vừa thấy chưởng lực sầm sập đến, không dùng tay ra đón đỡ mà lại tung người lên nhảy vào trong trận để tránh. Chàng chỉ do dự một chút là tiềm lực của đối phương đã ập đến gần.

Vì tình thế cấp bách, chàng không lùi thêm được nữa đành đem toàn lực vung chưởng ra đánh đỡ.

Hai luồng chưởng chạm nhau mạnh quá, Thượng Quan Kỳ run lên, lùi lại ba bước.

Thượng Quan Kỳ bị nội lực của đối phương làm cho chấn động, bất giác hào khí nổi lên phùng phùng. Chàng ngậm vận công lực phóng ra một chưởng.

Cổn Long Vương tùm tùm cười vung chưởng ra đón.

Chưởng lực chạm nhau Thượng Quan Kỳ phải lùi thêm hai bước nữa.

Bỗng nghe tiếng Đường Toàn từ mé hữu trận vọng ra gọi:

– Hiền đệ? Mau lùi về phía trận đừng mắc kế dụ địch của đối phương.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng Đường Toàn kêu gọi, lập tức xoay mình chạy về trong thạch trận. Cổn Long Vương cả giận quát lên:

– Thằng lỏi kia. Nếu mi còn chống lại một chưởng của ta, ta quyết thu binh trở về, tha chết cho mi.

Trong tiếng quát cũng có một luồng tiềm lực, thế đường nghiêng non dốc biển âm âm xông lại.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng Đường Toàn kêu gọi, nhớ lại lời ước với ông, không đón chưởng thế của Cổn Long Vương nữa, chạy ngay về thạch trận.

Chưởng phong của Cổn Long Vương thật là ghê gớm, khác nào một trận bão táp, vang lên những tiếng veo veo...

Chưởng phong xuyên qua làn khói trắng, xông vào thạch trận.

Cổn Long Vương dường như phát giác ra từ lúc này Thượng Quan Kỳ là một tay kinh địch với y về mai hậu, nếu không sớm trừ tất sinh hậu hoạn. Người y băng theo thế chưởng xông vào thạch trận. Thượng Quan Kỳ nhảy vào được trong thạch trận thì Cổn Long Vương đã đuổi đến sau lưng.

Đường Toàn đột nhiên gằn giọng quát lên:

– Sư huynh thử đón cái quạt của tiểu đệ xem sao?

Ông vừa nói vừa giơ quạt lên điểm về phía Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương dừng mãnh tuyệt luân, biết bao nhiêu cao thủ võ lâm chẳng làm cho y phải quan tâm. Thế mà y phải khiếp sợ một mình Đường Toàn.

Vừa nghe tiếng Đường Toàn quát, lập tức y phải xoay mình nhảy ra thạch trận.

Thượng Quan Kỳ lại quát lên một tiếng, hết sức phóng chưởng ra để đón chưởng phong của Côn Long Vương đẩy vào trong trận. Hai luồng tiềm lực gặp nhau xoáy lại như cơn gió lốc làm cho đá chuyển cát bay.

Làn khói trắng mờ mịt chẳng khác gì sương mù buổi sáng trời đông vẫn dày đặc không tan. Luồng chưởng phong của Côn Long Vương rẽ làn khói ra nhưng chỉ chớp mắt, làn khói đã khôi phục tình trạng trước Bồng nghe tiếng Côn Long Vương quát tháo ngoài xa, y hô lên:

– Phóng hỏa đi cho ta!

Chỉ trong chốc lát lửa cháy ngất trời, từng luồng nhiệt khí đưa thẳng vào trong thạch trận.

Đỗ Thiên Ngạc cùng tám gã đại hán mượn luồng khói trắng yểm hộ, chạy lui chạy tới trong thạch trận để ngăn ngừa thế lửa xông vào thạch trận.

Bất thành linh, một tia lửa nhắm phía thạch trận bay vào.

Thượng Quan Kỳ vung chưởng đánh đỡ môi lửa ra.

Nhưng thấy trong trận ánh lửa vẫn chập chờn, và vô số tia lửa khác bay vào phía thạch trận.

Thượng Quan Kỳ vung hai chưởng ra không ngớt, để đẩy lùi những ngọn lửa đang bay vào trong trận.

Nhưng mỗi lúc ngọn lửa một nhiều, trông như đom đóm từ bốn mặt bay vào trong trận cháy lên âm âm.

Nguyên những ngọn lửa này đều là những củ khô tẩm dầu thông bén lửa cháy ngay và cháy rất mạnh, khó bề dập tắt. Làn khói trắng trong thạch trận chuyển động và chỗ nào cũng có ánh lửa.

Đỗ Thiên Ngạc vung cây nhuễn tiên cuốn lấy hai ngọn lửa hất ra ngoài thạch trận, nhưng cũng còn bảy tám ngọn, đồng thời rơi vào trong trận. Làn khói trắng lẫn ánh lửa chiếu vào thành ra sắc vàng.

Đoạn cung nỏ lại bắn vào trong trận nghe veo veo.

Đỗ Thiên Ngạc vung cây nhuễn tiên để gạt đỡ trận mưa tên.

Thượng Quan Kỳ bước lại đứng chắn trước mặt Đường Toàn. Chàng vung tít thanh trường kiếm, ánh kiếm lấp loáng tựa như một bức màn che phủ chung quanh người, hất lên rót xuống đất.

Một lát sau lại thêm mười mấy ngọn lửa liệng vào trong trận.

Bồng nghe tiếng Côn Long Vương cả cười nói:

– Đường sư đệ Oi! Đây là lần chót, nếu sư đệ còn ngang ngạnh, ta chỉ ra lệnh một tiếng, chỗ dung thân của sư đệ này lập tức biến thành khói lửa và cả bao nhiêu người trong trận này đều bị chết cháy hết.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn tính thể xung quanh một lượt, biết rằng lời nói Côn Long Vương không phải trò đùa, liền khẽ bảo Đường Toàn:

– Đại ca ơi! Côn Long Vương không phải nói ngoa. Nếu chúng ta cố giữ thạch trận tất bị lửa đốt chết. Sao bằng liều chết xông ra cùng y quyết chiến một trận, hoặc giả còn có cơ sống sót.

Đường Toàn trước nay vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh mà bây giờ cũng ra chiều nóng nảy. Cuộn diễn biến ra ngoài sự tiên liệu của ông. Bỗng thấy ông thở dài nói:

– Chúng ta ở trong thạch trận, cố nhiên là có thể bị Côn Long Vương đốt chết. Nhưng nếu chạy ra e rằng chết không có đất chôn.

Nét mặt Đường Toàn dường như sầu khổ, thốt nhiên thoáng lộ vẻ tươi cười, khác nào đầy trời mây kéo đen nghịt, đột nhiên nổi lên một ánh hồng. Ông nói tiếp:

– Nhưng biết đâu mớ lửa này không gọi những cao thủ Cùng Gia Bang chóng đến đây?

Lại nghe tiếng Côn Long Vương từ đằng xa vọng lại:

– Bây giờ cho ta nổi hiệu thanh la. Dứt ba hồi mà sư đệ không chịu ra hàng, thì lập tức ta hạ lệnh đốt thạch trận.

Tiếng phát vừa dứt lời, quả nhiên nổi dậy một hồi thanh la.

Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc cùng tám vị đại hán đều lộ vẻ hốt hoảng.

Nguyên trong thạch trận này có nhiều chỗ lửa đang cháy lên âm âm. Nếu Côn Long Vương hạ lệnh liệng vào mấy chục ngọn lửa nữa thì quần hào tất bị thể lửa bức bách phải chạy ngay ra ngoài trận.

Một hồi thanh la nữa nổi lên.

Thượng Quan Kỳ vung trường kiếm nói:

– Cái thạch trận nhỏ bé này nếu để bọn thuộc hạ Côn Long Vương liệng lửa vào nữa chỉ trong chớp mắt sẽ biến thành bể lửa. Bây giờ chúng ta mau chia nhau mỗi người giữ một chỗ để gạt những tia lửa ném vào trong trận, thì dù không chặn đứng được, nhưng ít ra cũng kéo dài thêm được một thời gian.

Quần hào thừa dịp trả lời thì thanh la thứ ba lại vang lên.

Tiếng thanh la vừa dứt, ngoài thạch trận tiếng người huyên náo rồi vô số cành cây lửa cháy liệng vào trong trận.

Thượng Quan Kỳ múa tít cây trường kiếm để gạt những ngọn lửa ném vào.

Chàng khẽ bảo Đường Toàn:

– Xin đại ca nép mình xuống để tránh lửa tiểu đệ e rằng khó lòng bảo vệ cho đại ca được an toàn.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ cứ yên tâm, sư huynh biết cách đề phòng.

Lúc này trong thạch trận có rất nhiều ngọn lửa và đang cháy âm ỉ, ánh lửa sáng rực. Luồng khói trắng mịn mờ không còn che dấu được bọn Thượng Quan Kỳ.

Những vật trong thạch trận cũng đều trông rõ mồn một. Bất thình lình tiếng tên bay từ từ bắn tới.

Hai tiếng rú vang lên. Hai đại hán trong thạch trận ngã lăn ra, lửa cháy loang tới nơi, hai người cũng bị đốt.

Những cành khô cỏ khô tẩm dầu thông vẫn liệng vào trong trận không ngớt.

Thế lửa được tiếp tế liên miên mỗi lúc một cháy to. Toàn thể thạch trận dường như bị một cái lồng lửa khổng lồ chụp lên.

Thượng Quan Kỳ vung trường kiếm thành bức màn kiếm quang để gạt những mũi tên và cành lửa bắn tới.

Tuy chàng kiêu dũng hơn người song khác nào chén nước không đủ rưới hết xe cũi. Sức một người sao lại chống nổi thế lửa mỗi lúc một bành trướng.

Lại mấy tiếng rú vang. Trong bọn đại hán của Cỗ Long Vương Hậu, để lại bảo vệ cho Đường Toàn có tám người thì bốn đã trúng tên. Chỉ còn bốn gã thì lại phải giúp đỡ Đỗ Thiên Ngạc vung đao gạt lửa.

Trong thạch trận tiếng Cỗ Long Vương lại vọng vào:

– Đường sư đệ! Đây là một cơ hội cuối cùng, nếu sư đệ cùng ta bắt tay hợp tác, hoàn thành nghiệp bá trong võ lâm thì cố nhiên dễ như trở bàn tay, mà cả việc lớn mưu đồ thiên hạ cũng chẳng có chi là khó. Nếu sư đệ không nghe lời khuyên cáo sau cùng của ta, thì lập tức chết trong biển lửa này.

Thượng Quan Kỳ thấy thế lửa loang khắp mặt trận, khó lòng có chỗ để chân, thì biết rằng nếu còn chống chọi tất bị Cỗ Long Vương đốt chết, liền lớn tiếng nói:

– Đại ca cùng Đỗ huynh! Thạch trận đã biến thành bể lửa, dù muốn giữ cũng không được nữa, chúng ta đánh xông ra thôi.

Giữa lúc này chỉ còn xung quanh chỗ Đường Toàn đứng trong vòng bốn trăm thước là lửa chưa lan tới nơi. Một là vì thế kiếm rất kín đáo, ngăn chặn được, không để lửa ném vào. Hai là vì Đỗ Thiên Ngạc đều coi mạng Đường Toàn làm trọng, không nghĩ gì đến sự an nguy cho bản thân, cố gạt những ngọn lửa liệng về phía ông.

Đường Toàn lấy thuốc giải ra đưa cho Kim Nguyên Bá tỉnh lại.

Kim Nguyên Bá mở mắt ra nhìn tình thế bốn mặt ngơ ngẩn không biết làm thế nào?

Đường Toàn khẽ bảo:

– Cỗ Long Vương phóng hỏa đốt chết bọn tôi. Bây giờ lửa lớn lắm tại hạ không nỡ nhìn thấy túc hạ bị chết oan.

Kim Nguyên Bá đưa tay ra chụp lấy cây lượng ngôn côn. Cây côn cũng đã nóng bỏng xuýt nữa rời khỏi tay gã.

Hai mũi tên bay vào qua làm xỏ mớ tóc Kim Nguyên Bá.

Đường Toàn vẫy tay nói:

– Túc hạ, chạy đi mau! Nếu còn trùng trình sẽ không kịp nữa?

Kim Nguyên Bá thấy bốn mặt lửa cháy âm âm, hai bóng người qua lại gạt lửa không ngớt. Bất giác gã cũng giơ côn lên quét ngang, hất được hai ngọn lửa tung ra.

Kim Nguyên Bá vốn tính hồn hậu. Thấy Đường Toàn cứu gã, còn cho uống thuốc giải độc để thần trí gã tỉnh táo lại. Gã thấy người trong trận đang gạt lửa, bất giác cũng đứng dậy múa côn gạt lửa giúp. Cây côn của gã vừa dài vừa lớn dùng để hất lửa rất tiện. Chỉ trong khoảnh khắc, gã hất được mười bốn ngọn lửa ra ngoài xa.

Bất thành linh một làn mũi tên bay vào tới tấp.

Thượng Quan Kỳ vội hô lớn:

– Phải coi chừng kẻo bị trúng tên!

Kim Nguyên Bá thân thể cao lớn, nghe Thượng Quan Kỳ la gọi, né tránh thì đã không kịp nữa, gã bị trúng bốn mũi tên. Nhưng gã thịt bắp da dày, bốn mũi tên không trúng vào chỗ chí mạng lại làm cho gã cáu tiết. Gã quát lên một tiếng thật to, huy động cây lượng ngôn côn xông ra ngoài trận, gió thổi ào ào, nghe rất ghê rợn.

Thượng Quan Kỳ thấy Kim Nguyên Bá như người phát điên, hung hăng chạy ra thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Chàng liền né sang bên để nhường lối đi.

Kim Nguyên Bá vừa múa tít cây côn vừa găm lên như kẻ điên khùng, xông ra ngoài thạch trận. Thượng Quan Kỳ cũng nổi lòng hào kiệt vung cây trường kiếm lớn tiếng gọi Đỗ Thiên Ngạc:

– Xin Đỗ huynh trông nom đại ca giúp tiểu đệ!

Chàng tung người chạy theo Kim Nguyên Bá xông ra ngoài mặt trận.

Giữa lúc ấy gặp một đôi áo đen đang xông vào thạch trận.

Kim Nguyên Bá quát lên một tiếng, vung côn quét ngang.

Thần lực gã vô cùng dũng mãnh. Đội áo đen đều biết gã là người trong nhà, nên không dè phòng chi hết. Hai tên thị vệ bị côn quét trúng, kêu rú lên một tiếng, thi thể đã hát ra xa hơn trượng.

Kim Nguyên Bá vung một côn đánh chết hai người, gã thuận đà xông ra phía trước, tay không ngót múa tít cây lượng ngân côn. Thế côn dường như nghiêng non dốc biển, lại thêm vô số người bị thương nữa. Bỗng thấy âm thanh the thé vang lên:

– Các ngươi hãy lùi lại!

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu lên trông thấy một lão già người thấp lùn thùn và gầy khăng gầy khiu, toàn thân vận đồ đen, rẽ mọi người ra đi tới, lớn tiếng quát:

– Kim Nguyên Bá! Ngươi điên rồi sao? Mau buông binh khí xuống chịu trời!

Lão này người thấp lại nhỏ bé thế mà tiếng lão oang oang nghe mà phát khiếp. Lão quát mấy tiếng khác nào sấm dậy trời xuân làm nhức cả hai tai.

Kim Nguyên Bá đang ngơ ngẩn, lão đột nhiên đánh ra một quyền.

Thượng Quan Kỳ cả giận cũng nạt lên:

– Lão tặc dè tiện kia! Sao không biết thẹn mặt?

Đoạn chàng vung chưởng đánh ra.

Hai luồng tiềm lực mãnh liệt gặp nhau, xoáy như cơn gió lốc làm cho đá cát bay mịt mù.

Đột nhiên mấy tiếng hú từ đằng xa vang lại.

Thượng Quan Kỳ phấn khởi tinh thần, lớn tiếng gọi:

– Đồ huynh! Những tay tiếp viện cho ta đã đến nơi. Đồ huynh gắng mà bảo vệ cho đại ca.

Tiếng người quát lẫn với tiếng ngựa hí rầm trời.

Mười hai tên thiết giáp kỵ sĩ vác mâu xông lại. Một toán đại hán múa binh khí xông vào thạch trận.

Tình thế nguy cấp bắt buộc Đỗ Thiên Ngạc phải bỏ việc cứu hỏa, quay ra nghênh địch.

Ánh gươm đao pha lẫn ánh hỏa quang thành một làn ánh hồng lợt.

Thượng Quan Kỳ rất băn khoăn về sự an toàn của Đường Toàn, bèn chuyển mình nhảy về thạch trận.

Chàng vung trường kiếm lên ba cái, hai gã thị vệ áo đen rú lên những tiếng thê thảm, ngã lăn xuống đất. Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương rất đông, Thượng Quan Kỳ tuy kiêu dũng, cũng không thể đánh lui địch được, chớp mắt chàng đã bị vây hãm trong trùng vây.

Ánh mâu lấp loáng lẫn ánh đao sáng như tuyết, mười mấy cây binh khí bao vây thành một tấm màn sáng ghê rợn.

Giữa lúc này Đỗ Thiên Ngạc chỉ còn bốn gã đại hán, cùng mình hộ vệ Đường Toàn, thì lại thêm hai gã bị tử thương nữa. Thạch trận của Đường Toàn đã bị tổn thất nhiều người, mất hết diệu dụng.

Bỗng một người cưỡi ngựa phóng trường mâu nhanh như chớp đâm Đường Toàn. Đỗ Thiên Ngạc quát lên một tiếng vung cây nhuễn tiên theo chiêu Xuân Lôị Xạ Triển, dùng toàn lực vung xéo ra để gạt cây trường mâu. Chính Đỗ Thiên Ngạc cũng đang bị bốn năm gã cường địch vây đánh rất rát. Nhưng vì muốn cứu Đường Toàn không nghĩ gì an nguy cho thân mình, ông vung kiếm gạt được trường mâu, thì tay trái ông bị trúng đao bên địch.

Đỗ Thiên Ngạc là tay lão luyện giang hồ, lúc lâm nguy cũng không hoảng hốt ông cố nhin đau, phóng ra một cước đá trúng bụng một tay thị vệ. Gã kêu rú lên rồi lăn vào đồng lửa đang cháy âm ỉm.

Bên tai Đỗ Thiên Ngạc nghe rõ tiếng Đường Toàn gọi:

– Đỗ huynh cùng hiền đệ! Các vị phá vòng vây trốn thoát đi ngay đừng bận tâm đến tại hạ nữa.

Nói xong vung quạt ra. Hai gã đại hán xông vào tới gần ông té lăn ra chết ngay tức khắc không kịp kêu lên.

Thượng Quan Kỳ quát:

– Kẻ nào chắn đường ta là phải chết.

Đột nhiên chàng ra chiêu Khởi Phượng Đăng Giao ánh kiếm vụt lóe, máu tươi đã phun ra như suối, một đại hán áo đen bị chặt ra làm đôi.

Song bọn thuộc hạ của Côn Long Vương tên nào cũng hung hãn không sợ chết. Một người mất mạng, lập tức hai gã xông vào để bổ sung, vung đơn đao ra để ngăn chặn Thượng Quan Kỳ.

Thật là một trận ác chiến giữa những tay cao thủ.

Ánh lửa sáng rực, ánh kiếm loang loáng trông mà phát khiếp.

Thượng Quan Kỳ đánh bị thương luôn mấy người mà không sao ra thoát khỏi trùng vây.

Đường Toàn mỗi lúc càng lâm vào cánh nguy hiểm, Đỗ Thiên Ngạc bị thương cũng phải gắng gượng chống đỡ nhưng dần dần kiệt lực. Chỉ còn hai gã đại hán giúp sức, một gã trúng mâu chết rồi, một gã bị thương mấy chỗ.

Đường Toàn khẽ thở dài, móc tay vào bọc, lấy một viên thuốc. Tay phải ông cầm quạt có giấu độc châm nhưng không được mấy mũi ông từ từ bỏ thuốc vào miệng giờ cây quạt hất vào hai gã thiết giáp kỵ sĩ.

Hai mũi độc châm nhỏ như sợi tóc bắn ra nhanh như chớp. Hai gã kỵ sĩ ấy ngã ngựa, chưa kịp kêu lên đã chết ngay tức khắc.

Đường Toàn kéo áo lại ngay ngắn, từ từ ngồi xuống, ông chỉ còn cách cắn viên thuốc độc cho nát ra là chết ngay lập tức, nên ông không sợ Còn Long Vương bắt sống.

Một tay cẩn thận tính toán không sai là Đường Toàn dường như đã biết lần này tính lầm. Giả tử sớm nghe lời Thượng Quan Kỳ đang đêm ngấm ngấm phá vòng vây chạy ra, hoặc giả còn có cơ sống sót ông quá tin ở tài mình phán đoán, vì thế mà bị lỡ...

Giữa lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc thì đột nhiên đội thị vệ áo đen đang vây đánh Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc tới tấp lùi lại phía sau. Dưới ánh lửa sáng, ai nấy đã nhìn rõ Âu Dương Thống, đầu tóc xõa ra, đầy mình những máu chạy tới...

Phía sau Âu Dương Thống là võ tướng Quan Tam Thắng cùng Huỳnh Sơn Phí Công Lượng. Cả hai người này cũng khắp người bê bết máu tươi, đủ biết là mấy vị vừa trải qua một trận ác chiến khốc liệt phi thường. Âu Dương Thống xông thẳng vào trong trận gọi to:

– Đường tiên sinh! Tiên sinh có việc gì không?

Đường Toàn đứng dậy, nghiêng mình thi lễ nói:

– Thuộc hạ vẫn bình yên, xin ra mắt Bang chúa.

Âu Dương Thống chân đi loạng choạng, ngửa mặt trông trời nói:

– Đa tạ hoàng thiên ban phước...

Rồi miệng thổ máu tươi ra.

Quan Tam Thắng tiến lên một bước đỡ lấy Âu Dương Thống cất tiếng gọi:

– Bang chúa! Bang chúa!....

Âu Dương Thống khẽ đẩy Quan Tam Thắng ra nói:

– Không sao đâu! Tại hạ vẫn bình thường. Còn được thấy mặt tiên sinh là mãn nguyện lắm rồi.

Nói xong rảo bước tiến lại gần nắm lấy tay Đường Toàn.

Đường Toàn tuy là người trầm lặng bình tĩnh, nhưng lúc này ông xúc động về chân tình của Âu Dương Thống không khỏi nước mắt chảy quanh, ôn tồn đáp:

– Xin Bang chúa giữ gìn quý thể, mau vận khí dưỡng thân để điều trị nội thương.

Âu Dương Thống cười nói:

– Tại hạ không sao đâu. Chỉ vì nóng ruột huyết chảy ngược lên, nên chỉ bị thương xoàng mà trào ra.

Giữa lúc này, bọn tứ thập bát kiệt tùy tùng Âu Dương Thống vẫn còn tranh đấu kịch liệt với đội thị vệ áo đen cùng đoàn thiết giáp kỵ sĩ. Đối phương phải lùi lại năm trượng. Đổ Thiên Ngạc bản tính ngạo nghễ, lạnh lùng mà dường như đối với Đường Toàn lại đem lòng khâm phục, lão nghiêm mình nói:

– Sau khi tiên sinh đi rồi, Bang chúa ngủ không yên giấc, ăn chẳng ngon mùi. Từ hôm trước tới nay Bang chúa chưa chợp mắt một lúc nào.

Đường Toàn nói:

– Được Bang chúa có lòng đoái thương, Đường Toàn này dù có tan xương nát thịt cũng không đủ báo đáp.

Âu Dương Thống từ từ buông tay Đường Toàn ra nói:

– Lời tiên sinh thật là quá đáng. Vận mạng Cùng Gia Bang nếu không được nhờ đến mưu trí của tiên sinh giúp cho thì đâu có được thịnh vượng như ngày nay.

Nếu Âu Dương Thống này có ý thiên tư yêu mến tiên sinh thì thật là không đúng, phải nói rằng hết thầy Cùng Gia Bang đều một lòng kính ái tiên sinh, há phải một mình Âu Dương Thống.

Quan Tam Thắng khẽ nói:

– Đường huynh không sao là tốt lắm rồi. Xin Bang chúa mau mau điều dưỡng một lúc, chúng ta còn phải chiến đấu để phá vòng vây rộng đến mười dặm.

Âu Dương Thống khẽ gạt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng thấy Đổ Thiên Ngạc chân bước loạng choạng rồi ngã lăn xuống đất.

Lúc này, bọn thị vệ áo đen cùng đoàn thiết giáp vây đánh Thượng Quan Kỳ đều đã bị Tứ Thập Bát Kiệt ngăn chặn. Thượng Quan Kỳ thấy Âu Dương Thống cùng Đường Toàn bộc lộ nhân tình thì trong lòng xiết bao cảm động, đứng thộn mặt ra mà nghĩ, quên mất Đổ Thiên Ngạc đang bị trọng thương. Bấy giờ Đổ Thiên Ngạc ngã xuống, chàng mới sực nhớ ra, hốt hoảng nhảy lại nâng dậy gọi rít rít:

– Đổ huynh! Đổ huynh!

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Không nên đụng vào người y. Y bị thương nặng lắm đó.

Thượng Quan Kỳ quả nhiên không dám động đến, từ từ đặt Đổ Thiên Ngạc xuống.

Đường Toàn há miệng nhả viên thuốc kích độc ra, thủng thình bước đến Đổ Thiên Ngạc, cúi xuống nhìn những vết thương, ông thấy bả vai bị một đao chém.

sâu vào đến xương, toàn mình đầm máu. Ngoại trừ vết thương sâu nặng nhất, còn ba bốn chỗ khác bị rách thịt ra chảy máu.

Lúc này, thể lửa tuy chưa tắt hẳn, nhưng chỉ còn những ngọn lửa hắt ra xa ngoài một hai trượng. Dưới ánh lửa hãy còn trông rõ mọi vật.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi:

– Đại ca? Thương thế Đổ huynh có nặng lắm thông Đường Toàn đáp:

– Khá nặng, nhưng không việc gì đến tính mạng.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Liệu chân tay có khỏi bị tàn tật không?

Đường Toàn nói:

– Bây giờ chưa thể biết được. Nhưng hiền đệ cứ an tâm, tiểu huynh đem hết tài lực ra để điều trị thương thế cho y.

Âu Dương Thống điều dưỡng xong đã tỉnh lại, khẽ hỏi Đường Toàn:

– Côn Long Vương bày trận, trong phạm vi mười dặm đều có thuộc hạ vây đánh chúng ta. Tại hạ e rằng chúng ta phải trải qua một trận ác chiến để phá vòng vây...

Đang nói dở Âu Dương Thống đột nhiên ngừng lại.

Đường Toàn ngẩng mặt xem chiều trời, trầm ngâm hồi lâu rồi thủng thẳng nói:

– Tấm lòng Bang chúa quan hoài khiến mọi người cảm kích vô cùng! Song xem tình thế này, dù chúng ta phá vòng vây thì thật là một điều bất lợi. Theo ý kiến thuộc hạ thì mình cần thủ hơn công, để làm rối tai mắt Côn Long Vương.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh liệu việc như thân, tại hạ xin y lời.

Đường Toàn khẽ giơ tay phải lên vỗ vai Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hiền đệ còn có thể chiến đấu được nữa hay không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Sức lực của tiểu đệ đã dần dần khôi phục lại.

Đường Toàn hỏi:

– Nếu vậy hay! Chờ cho đến lúc trời sáng, tiểu huynh muốn cho các cao thủ Cùng Gia Bang được mục kích những cuộc chiến anh dũng của hiền đệ.